

gaardsfiskeri ud for sin Gaards Grund ved Store Belt, og som har ført Regnskab over sit Fiskeri, har opgivet, at han i Sæsonen har kunnet fange indtil 26,000 Pfd. Aal.

Det vil af denne Fremstilling ses, at Forholdene ere yderst forskellige for Udvælsen af Aalefiskeri med Kuser, og dette fremkalder selvfølgelig store Vanstueligheder ved fastsættelsen af almengældende Regler for Udsættelsen af Kuser efter den saakaldte Vandreaal om Efteraaret.

Paa Grund heraf er der dels fra enkelte Medlemmer af Kommissionen dels fra Aalegaardsejere, med hvem Kommissionen har forhandlet, fremsat Forslag om en Afløsning af Aalegaardretten fra Statens Side. Kommissionen kunde i og for sig anse en saadan Løsning af Spørgsmaalet for ønskelig og i flere Henseender heldigt; men man har dog ikke villet stille noget Forslag herom, dels fordi Bekostningen herved vilde blive meget betydelig, dels fordi det ikke fuldt ud vilde løse Spørgsmaalet, idet Staten, der jo maatte indtræde som Aalegaardsejer, dog vilde være nødt til at fastsætte Afgifter og Regler for Fiskeriets Drift, der ikke kunde forudsættes at tilfredsstille de tilstedeværende Fordringer om Afgang for det frie Fiskeri til Brugten af Aalegaardsfiskeriet.

Efter at Kommissionen, særlig paa Grundlag af de Erfaringer, som den havde indhentet paa Rejsten, var kommen til denne Anskuelse, gik man over til i en Række Møder at drøfte Muligheden af at fastsætte bestemte for hele Landet gældende Regler for Efteraarsaalefiskeriets Drift med Kuser, idet man som Grundlag for denne Drøftelse enedes om at anerkende Kystejernes Ret til at sætte Aaleruser i Forbindelse med Land saa langt ud i Søen, som Grunden tillader Nedramning af Bøle og derefter gik over til at overveje Spørgsmaalet om de Afstande til Siden og udefter, hvori andres Fiskeri maa foregaa.

Det er Resultatet af disse Overvejelser, som Kommissionen har forment i nedenstaaende enstemmigt vedtagne Forslag, til hvilket man skal tillade sig at knytte følgende Bemærkninger:

I Forslagets første Stykke er det angivet hvem Aalegaardretten tilkommer, idet Forslaget i Overensstemmelse med den gældende Ret herom udtaler, at Retten tilkommer Kystejerne enhver ud for sin Grund; hertil knyttes dog den meget vidtrækkende Undtagelsesbestemmelse, „for saa vidt ikke andre ifølge særlig Adkomst maatte have erhvervet en Ret, som er til Hinder derfor“. Denne Undtagelsesbestemmelse fra Reglen om Kystejernes Ret til Aalefiskeri ud for sin Grund vil saaledes komme til Anvendelse i de mange Tilfælde, hvor Retten ved Skøde, Gavebrev, Testamente eller lignende er stiftet fra Grunden, hvad der finder Sted f. Eks. paa Næsnaes Kysten, Elbo-Herreds Kyst, Begtrup Vig med flere Steder.

Af særlig Betydning maa det anses, at Loven kommer til at indeholde en nøjagtig Forklaring om, hvad der skal forstås ved de Redstaber den omhandler, — et Savn, som hidtil hyppigt er følt i den nugældende Lov, der omhandler Fiskeri med Aalegaarde og Aalestader (Aalerustader) uden nærmere at definere dette Fiskeri.

Kommissionen har i saa Henseende fundet det rigtigt at benævne Aalegaarde og Aalestader under eet som Aalegaarde og forklarer det som et til Aalefangst bestemt Redskab, der bestaar af en eller flere Kuser i Forbindelse med en fra Land udsat Rad (Kisgærde, Garn, Tremmeværk eller lignende), bestemt til at lede Aalen ind i Kuserne.

Kommissionen mener, at denne Definition ikke alene er fyldestgørende til Forklaring af Redskabet, men at den ogsaa løser det i de senere Aar fremdragne Spørgsmaal om, hvorvidt det er tilladt at bruge andet end Garn og Kisgærde til Rad, idet det formenes ligegyldigt, om Raden er konstrueret paa den ene eller den anden Maade, naar den blot opfylder de Betingelser, som maa være til Stede, for at den kan udgøre en Del af Aalegaarden.

Den herefter foreslaaede Bestemmelse, at den til Fiskeri berettigede maa, saavidt hans Ret til Kysten strækker sig, anbringe saa mange Aalegaarde, som han finder tjenligt og føre dem saa langt ud i Søen, som han er i Stand til at nedramme sine Bøle, er grundet i, hvad ovenfor er udvirket om de forskelligeartede Forhold, hvorunder Aalegaardsfiskeriet drives og om Aalegaardsbrettens historiske Udvikling, ligesom det ogsaa ved Højesteretsdom af 7de Maj 1873 (Ugeskr. f. Retssv. 1873 S. 803 jfr. 1871 S. 925) er udtalt, at Kystejernes Ret til at drive Aalefiskeri ved Benyttelsen af Aalegaarde strækker sig saa vidt, som Grundens Bestaafenhed tilsteder Anlæg af Aalegaarde.

Efter saaledes at have defineret det Redskab, Forslaget omhandler, og Udstrækningen af Kystejernes Ret til Fiskeri ude i Søen, har Kommissionen i sit Forslag angivet de Afstande fra Kystejernes Kuser saa vel til Siderne som udefter, i hvilke andres Fiskeri af Vandreaal maa foregaa, naar Kystejeren kun har udsat en enkelt Aalegaard,